

Kipjes nest - deel 3: Krieltje en de piepjes uit het nest

21-08-2026

Krieltje liep die ochtend extra zacht door haar tuin. Ze deed het poortje voorzichtig dicht en zette haar fiets neer zonder hem tegen het hek te laten bonken. Kipje zat achter het tuinhuisje op haar nest. De houten oefeneieren waren al een tijdje geleden weggehaald. Onder haar warme veren lagen nu alleen nog echte eieren. Pas toen Kipje vond dat haar nest compleet was, was ze dag en nacht blijven zitten. Vanaf dat moment was het echte broeden begonnen. Iedere dag bracht Krieltje vers water en wat voer naar het nest, zodat Kipje niet ver hoefde te lopen. Toch kwam Kipje af en toe zelf naar buiten. Dan at ze haastig wat graantjes, dronk een paar slokjes en strekte haar stijve pootjes. Daarna ging ze snel weer terug. “Ze liggen vast koud te worden,” zei ze iedere keer bezorgd. “Dat gebeurt niet meteen,” stelde Krieltje haar gerust. “Maar ga jij maar gauw terug als dat fijner voelt.” Deze ochtend zat Kipje opvallend stil. Ze hield haar kop een beetje schuin en luisterde naar iets wat Krieltje nog niet kon horen. “Is er iets?” fluisterde Krieltje. Kipje stak één vleugel een

klein stukje op. “Luister eens.” Krieltje ging voorzichtig naast het nest zitten en hield haar adem in. Eerst hoorde ze niets. Toen klonk er heel zacht: Tik. Even bleef het stil. Tik... tik... Krieltjes ogen werden groot. “Komt dat uit een ei?” “Volgens mij wel,” fluisterde Kipje. Toen hoorden ze het allebei. “Piep!” Kipje schrok zo dat ze bijna opstond. “Er zit iemand in!” “Natuurlijk zit daar iemand in,” zei Krieltje lachend. “Daar hebben we al die tijd op gewacht.” Kerrie kwam nieuwsgierig aanlopen. Achter hem verschenen Noa, Francis en Camilia. Krieltje stak waarschuwend haar hand op. “Niet dichterbij komen. Kipje en haar eieren hebben rust nodig.” Kerrie ging netjes op het tuinpad zitten. De poezen kregen op ruime afstand een veilige kijkplek. Noa ging liggen alsof het haar allemaal niets kon schelen, maar haar oren wezen recht naar het nest. Tik... tik... krak. In één ei verscheen een piepklein barstje. Kipje boog zich ernaartoe. “Zal ik helpen?” Krieltje schudde haar hoofd. “Liever niet. Een kuikentje heeft een klein puntje op zijn snavel. Dat heet een eitandje.

Kipjes nest - deel 3: Krieltje en de piepjes uit het nest

21-08-2026

Daarmee kan het zelf de schaal openmaken.”
“Maar het duurt zo lang,” zei Kipje. “Uit een ei komen is ontzettend zwaar werk. Het kuikentje mag tussendoor uitrusten.” Kipje ging weer voorzichtig zitten. “Dan wacht ik.” En dat wachten duurde lang. Het kuikentje tikte een stukje van de schaal los en stopte daarna weer. Kipje wilde telkens kijken, maar Krieltje herinnerde haar eraan dat de eieren vooral warm en rustig moesten blijven. Na een poosje kwam Kluitje langs. Krieltje legde één vinger voor haar mond en wees naar het nest. “Het is begonnen,” fluisterde ze. Kluitje ging naast Kerrie op het pad zitten. “Dan wachten we rustig mee.” Er klonk opnieuw gekraak. Het barstje werd een opening en ineens stak er een piepklein, nat snaveltje naar buiten. “Piep!” Kipje maakte een geluid dat tegelijk trots, bezorgd en ontzettend gelukkig klonk. “Dat is mijn kuikentje.” Nog een paar tikjes later brak de schaal verder open. Een klein, nat en verfomfaaid kuikentje wurmde zich naar buiten. Het zag er nog helemaal niet uit als het zachte gele bolletje dat Krieltje had verwacht. “Oei,” zei Kipje geschrokken. “Is dat wel goed?” “Ze is gewoon moe en nog nat,” vertelde Krieltje. “Onder jouw warme veren kan ze opdrogen en uitrusten.” Kipje schoof haar eerste dochter heel voorzichtig onder zich. Toen klonk vanuit een ander ei: Tik... tik... “Daar komt er nog eentje!” fluisterde Kluitje. Ook het tweede kuikentje nam rustig de tijd. Het tikte, rustte uit en tikte daarna weer verder. Tegen de avond kroop ook zij uit haar schaal en verdween moe onder Kipjes warme vleugel. Het derde ei

bleef stil. Kipje luisterde er even naar, maar Krieltje legde uit dat niet ieder kuikentje precies even snel hoefde te zijn. “Vandaag zorgen we eerst goed voor deze twee,” zei ze. “Het derde kuikentje krijgt de tijd die het nodig heeft.” Een tijdje later verschenen er twee opgedroogde, donzige kopjes onder Kipjes veren. “Heb je al namen voor ze bedacht?” vroeg Krieltje. “Deze heet Puk,” zei Kipje trots. “Zij was als eerste buiten. En de andere heet Pluis, omdat ze nu al zo heerlijk zacht is.” Krieltje glimlachte. Toen bedacht ze ineens iets wat nog nooit iemand had gevraagd. “Maar hoe heet jij eigenlijk?” Kipje knipperde verbaasd met haar ogen. “Ik?” “Ja, jij. Wij noemen je altijd Kipje, maar is dat ook echt je naam?” Kipje dacht lang na. “Toen ik uit mijn ei kwam, heeft niemand mij een naam gegeven. Iedereen zei gewoon ‘kipje’ tegen mij.” “Vind je dat vervelend?” vroeg Kluitje. “Nee hoor,” zei Kipje. Ze maakte zichzelf trots een beetje groter. “Ik vind Kipje eigenlijk een prachtige naam.” “Dan is het besloten,” zei Krieltje. “Jij heet voortaan officieel Kipje.” “Met een hoofdletter,” vulde Kipje aan. “Uiteraard,” zei Kluitje. Krieltje zette vers water en geschikt kuikenvoer klaar. Daarna plaatste ze op ruime afstand een klein bordje: Rustig alstublieft. Hier wordt gepiept. Onder Kipjes veren zaten Puk en Pluis veilig tegen hun moeder aangekropen. Naast hen lag nog één gesloten ei. Vanuit dat ei klonk voorlopig helemaal niets. Maar Kipje hield het net zo warm als de andere twee. Misschien had het derde kuikentje gewoon iets meer tijd nodig.